

descriu, a vegades, a través dels trets de la seva obra; d'altres, segons cada manera de ser, de viure i de viure l'art. Ens mostra una gran varietat de personalitats que trobaren a Tossa un racó de món on refugiar-se, on oblidar una Europa dominada pels totalitarismes, mancada de llibertat. Trobaren a Tossa un racó perdut, emmarcat en un paisatge idíl·lic, un *Paradís blau*, segons Marc Chagall. El que més admirava d'aquest ambient era la convivència d'idees, el respecte per cada credo i per cada forma de modelar, per molt contraris que fossin. Com ens mostra en les paraules escrites en aquest article, queden clares la seva admiració i valoració d'artistes totalment oposats a ell i el seu pensament. Hi regnava una capacitat de transmetre i saber compartir sense voler adoctrinar, lliurement, aïllats de la manca de llibertat d'expressió que aclaparava la vella Europa, deixant fluir la seva passió per l'art.

Però la trajectòria de Benet abans d'arribar a Tossa és ja molt extensa; fa anys que pinta i es dedica a escriure a diaris i revistes de Barcelona i Terrassa. Destaca la seva extensa participació a les planes d'art de *La Veu de Catalunya* o la col·laboració a *La Publicitat de Barcelona* i a les revistes *Ciutat* o *El Dia*, així com al setmanari *La Sembra* de Terrassa, entre d'altres.

Des de ben aviat, quan comptava uns dotze anys, Benet s'instrueix en la pintura sota la tutela dels seus oncles Josep Llimona i Joaquim Vancells, per continuar més endavant la formació a l'escola d'art del mestre Francesc A. Galí. En aquestes èpoques la temàtica que seguirà Benet ens mostra paisatges de muntanya i vistes urbanes, a més d'algunes composicions d'interior. En aquests primers anys la seva paleta oscil·la entre els colors verds i terrosos que li ofereixen les terres de la Noguera o el paisatge de Mura, al

Bages, on va passar moltes temporades. En sortir de l'acadèmia de Galí rebutja l'academicisme i s'aventura a la recerca d'un estil més personal i a poc a poc veurem com, a mesura que la seva obra creix, busca un estil més personal i la paleta s'ampliarà i s'omplirà de jocs de colors vius, dins la línia fauvista.

El seus referents seran Renoir, Cézanne, Velázquez, Nonell o Manolo Hugué, artistes admirats per Benet i amics, com és el cas d'Hugué. Ell mateix es considerava modern i vinculat a l'escola de París, i hi reconeixia la vinculació de molts artistes catalans. Benet, però, defensava la idea de l'ambició que aquests tenien de crear un món propi que anava molt lligat a la pròpia terra i els seus costums.

La seva obra pictòrica està impregnada de trets impressionistes, amb un tractament fauvista dels colors. De Renoir hereta el gust per les composicions de grups, tan estudiades en la vintena de representacions del *Cafè d'en*

Rafael Benet
"El Café d'en Biel, entre dues llums"
(1948-1949)

Biel, on observava moments, instants de la vida quotidiana d'un grup de persones, que després recollia a la tela formant diverses composicions i jugant amb la llum i els colors.

En la seva passió per la pintura, Benet es veia impulsat per la curiositat, acompanyada sempre per una gran tenacitat que li permetria dedicar el temps adequat a una tela per resoldre-la a la perfecció, sempre ajudat per una gran memòria visual que l'ajudaria a recordar escenes per immortalitzar-les com si les visqués en aquell mateix moment, fent palpable el moviment.

La seva obra sempre va quedar vinculada a punts geogràfics on estiuèja o on passava petites temporades, ja que habitualment pintava en època de vacances, ja que la seva feina de mestre era la font principal dels seus ingressos i alhora la que li restava més temps. La majoria dels llocs